

Arrest

nr. 93 690 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2012 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dat is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang. Zij zet deze als volgt uiteen:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoekende partij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten. Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk.”

2.2. In de mate dat de verzoekende partij zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens resorteert hieronder. De exceptie wordt verworpen.

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 13 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden iuo. art. 3 van dit Verdrag. Art. 13 EVRM voorziet in het recht op een effectief rechtsmiddel voor eenieder wiens rechten en vrijheden, welke beschermd worden door dit Verdrag, geschonden zijn. Zulks impliceert dat ook de asielzoeker recht heeft op een effectief rechtsmiddel, indien hem een weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal wordt betekend; de asielzoeker kan immers principieel bescherming vinden in art. 3 EVRM, dat hem bescherming biedt tegen foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling. De bijlage 13quinquies welke betekend wordt aan verzoekster is de volstreekte negatie door de Staatssecretaris van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals voorzien door art. 13 EVRM. Immers, enerzijds dient vastgesteld dat ingevolge het nieuwe artikel 39/2 Vreemdelingenwet tegen de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag enkel nog een niet-schorsend annulatieberoep openstaat, terwijl anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten aan cliënte wordt betekend, voordat er een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de annulatieprocedure (gericht tegen de weigering van inoverwegingname) is tussengekomen. Meer, het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13quinquies) werd reeds betekend voordat de beroepstermijn voor het instellen van het annulatieberoep (tegen de weigering van inoverwegingname) verstreken was; de weigeringsbeslissing werd pas betekend op 8 augustus 2012, terwijl minder dan 2 weken later (op 20 augustus 2012) reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve manifest strijdig met art. 13 EVRM c.q. met het recht op een effectief rechtsmiddel. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend aan verzoekster (voor het verstrijken van de beroepstermijn!), ontnemt aan het door verzoekster aangewende rechtsmiddel elke betekenis, en verleent de Belgische Staat de mogelijkheid om verzoekster op elk moment van de dag op te sluiten met het oog op gedwongen repatriëring c.q. verwijdering van het grondgebied. Opdat er sprake zou kunnen zijn van een effectief rechtsmiddel, dient de Belgische Staat zich te onthouden van elke maatregel c.q. beslissing welk van aard is de effectiviteit c.q. het effectief karakter van een rechtsmiddel aan te tasten. Het handelen van de Belgische Staat is volledig in strijd met art. 13 EVRM, lees: het is de volstreekte negatie van art. 13 EVRM. Hoe kan het annulatieberoep nu nog als effectief beschouwd worden als de Belgische Staat ten allen tijde kan overgaan tot gedwongen verwijdering, in uitvoering van het betekende bevel, dat immers ten allen tijde kan worden uitgevoerd, gelet op het niet-schorsend karakter van het

annulatieberoep? en, wanneer de repatriëring van verzoekster effectief zou zijn uitgevoerd, het annulatieberoep als “doelloos” zou worden afgedaan (en een afstand van geding zou worden vastgesteld); Het betekenen aan verzoekster van bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve manifest strijdig met de waarborgen opgelegd door de rechtspraak voor het Europees Hof voor de rechten van de mens betreffende de artikelen 3 en 13 EVRM. Terzake kan nuttig worden verwezen naar het verslag namens de Commissie Binnenlandse Zaken en voor de administratieve aangelegenheden, uitgebracht door mevr. MATZ n.a.v. het Wetsontwerp tot wijziging van (o.a.) de Vreemdelingenwet (-met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (5-1364/3) , meer bepaald naar het standpunt van professor VANHEULE en de geciteerde rechtspraak van het Europees Hof (zie stuk 4) : (...). Volledigheidshalve wenst verzoekster de ernst van haar asielmotieven te benadrukken, (zie stukken 2 en 3). Verzoekster is in Kosovo het slachtoffer geworden van ernstige slagen en verwondingen door haar ex- partner, dhr. [F. V.]; de bedreigingen van laatstgenoemde houden nog steeds aan. Verzoekster heeft de nodige stukken neergelegd, o.a. een veroordelend vonnis en een kopie van de klacht bij het Parket. Zij heeft eveneens omstandig uiteengezet om welke reden de bescherming door de Kosovaarse autoriteiten niet als adequaat kan worden beschouwd. Door het betekende bevel om het grondgebied te verlaten dreigt zij eik ogenblik gerepatriëerd te worden, niettegenstaande het ingestelde beroep, hetgeen dit beroep uiteraard volstrekt zinledig maakt.”

3.2. In het enige middel roept verzoekster de schending in van artikel 13 EVRM iuncto artikel 3 EVRM. Verzoekster stelt dat artikel 13 EVRM geschonden zou zijn omdat het beroep tot nietigverklaring dat ingesteld zou worden tegen een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag niet schorsend is.

De bestreden beslissing betreft een bijlage 13quinquies dat vatbaar is voor een annulatieberoep en voor een vordering tot schorsing.

Artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens luidt:

“Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof, vereist artikel 13 een beroep bij een nationale instantie die zich kan uitspreken over de schending van een door het Europees Verdrag gewaarborgd recht, vervolgens moet, in het geval van een schending, die beroepsinstantie maatregelen tot herstel kunnen bevelen. Daarbij beschikken de verdragspartijen over een zekere beoordelingsvrijheid wat de wijze betreft waarop zij zich schikken naar de verplichtingen die uit artikel 13 voortvloeien (EHRM, 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, § 145; in dezelfde zin : EHRM, 18 december 1996, Aksoy t. Turkije, § 95; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah t. Verenigd Koninkrijk, § 122).

De Raad stelt vast dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds gesteld heeft dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323*).

Verzoekster heeft de mogelijkheid gehad om huidige vordering tot schorsing en huidig beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de bestreden beslissing. Voor zover het middel gericht zou zijn tegen de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag merkt De Raad op dat die niet de bestreden beslissing is en dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat artikel 13 EVRM geschonden is.

Verzoekster diende op 7 september 2012 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 6 augustus 2012. Met het arrest nr. 93 689 van 17 december 2012 werd het beroep door de Raad verworpen.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet

concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC